

DIUMENGE II DE PASQUA (A)
Homilia del P. Joan M. Recasens, sotsprior de Montserrat
23 d'abril de 2017
Fets 2, 42-47 / I Pe 1, 3-9 / Jn 20, 19-31

Benvolguts germans i germanes,

En la litúrgia d'aquest diumenge, l'Església ens ha proposat primer un fragment dels Fets dels apòstols en el que se'ns mostrava com vivia la primera comunitat cristiana que seguia amb devoció els consells dels apòstols. La segona lectura, la de la carta de sant Pere, l'apòstol donava consells als cristians, de la primera hora, de com havien de viure per poder ser, de veritat, seguidors del Crist ressuscitat. En l'evangeli, sant Joan ha volgut manifestar-nos l'estat d'ànim dels apòstols de Jesús immediatament després de la passió, de la mort i de la resurrecció del Senyor.

Els apòstols acabaven de viure amb tristesa els darrers esdeveniments referents al seu Mestre: l'empresonament, el judici davant del Procurador romà, Ponç Pilat, la condemna a mort amb el suplici de penjar-lo a la creu com qualsevol malfactor i la seva sepultura.

Totes les esperances de la inauguració d'un nou regne de pau i de justícia que havia predicat Jesús s'havien esfumat i per tant les aparences eren que tot havia estat un fracàs. Ara els calia retornar a la vida normal d'abans com si tot no hagués estat només que una simple il·lusió. El vespre de l'endemà d'aquell dissabte, però, els apòstols s'havien reunit a casa amb les portes ben tancades, per por dels jueus, i vet aquí que s'esdevé un fet inesperat, el mateix Jesús ressuscitat es presenta enmig d'ells i els diu: Pau a vosaltres! Després per demostrar-los que és ell mateix, els mostra les mans i el costat amb els estigmes de les ferides. Diu l'evangelista que els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Jesús els torna a dir: Pau a vosaltres, com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Llavors alenà damunt d'ells i els digué: rebeu l'Esperit Sant i continueu la meua obra de redempció.

Tomàs no era a casa amb els apòstols en el moment de l'aparició de Jesús i quan hi arribà li digueren entusiasmats: "Hem vist el Senyor". La seva reacció fou la d'incrèdilitat, i la de pensar que tot era una simple invenció dels apòstols deixats portar per un desig imaginari, lluny de tota realitat. Ell havia estat testimoni, com els altres, de tot el què succeí al Mestre aquells darrers dies. Per fugir de dubtes i forçant les coses els digué: si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li poso el dit dins la ferida i la mà dins el costat, no m'ho creuré. El text continua dient que vuit dies més tard, estant Tomàs a casa amb ells i amb les portes tancades, s'apareix de nou Jesús ressuscitat i els torna a dir: Pau a vosaltres! i adreçant-se a Tomàs li diu: porta el dit aquí i mira les meves mans, porta la mà i posa-me-la dins el costat i no siguis tant incrèdul, sigues creient.

Fàcilment podem imaginar-nos la sensació d'humiliació i d'astorament de Tomàs en veure el Senyor ressuscitat. En aquell moment, ple de confusió i de vergonya sense saber ben bé el què es deia li sortí del més profund del seu cor una de les més grans confessions de fe tot dient a Jesús: Senyor meu i Déu meu! Però Jesús el reprèn dient-li: ¿Perquè m'has vist has cregut? I afegeix: Feliços els qui creuran sense haver vist.

Fins aquí el fragment evangèlic d'avui. Ben cert que en l'actitud de l'apòstol Tomàs molts de nosaltres ens hi podríem sentir identificats, ja que qui no ha passat moments de dubtes de fe al llarg de la pròpia vida i ha pensat que potser tot el que se'ns ha dit de Jesús i dels seus ensenyaments no ha estat només que invencions pietoses per

poder donar resposta a les moltes qüestions existencials que tard o d'hora ens posaríem?. És difícil passar del natural al sobrenatural i del dubte a la fe. Amb tot, si ens deixem portar pels propis sentiments més sincers i profunds arriba aquell moment que en la més fosca de les nostres nits les paraules de Jesús, adreçades a Tomàs, ens il·luminen i ens ajuden a superar la nostra incredulitat i a posar tota la nostra confiança en aquella veritat transcendent que ens obra a unes noves perspectives que ens ajuden a viure amb fe i amb esperança la promesa de Jesús adreçada als apòstols: que els qui creuran sense haver vist seran feliços i tindran vida eterna.

Esperem que la lliçó que avui l'Església ens ha volgut comunicar ens ajudi a poder ser més plens de fe, d'esperança i de caritat per tal de poder-ne ser testimonis enmig del món en el que vivim. Que així sigui.